

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. B.**
bytem X

zast. advokátem Mgr. Tomášem Markem
sídlem Na Hutích 661/9, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č. j. PPR-17883-2/ČJ-2022-990440,
takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 25. 5. 2022, č. j. PPR-17883-2/ČJ-2022-990440, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 24. 3. 2022, č. j. KRPB-62276-6/ČJ-2022-0600DP-SLU, **se r u š í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce, advokáta Mgr. Tomáše Marka.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Policejní orgán Policie ČR, Městské ředitelství Policie Brno, Dopravní inspektorát („Policie ČR“) uložil žalobkyni dne 19. 3. 2022 příkazem na místě pokutu ve výši 2 500 Kč formou bloku na pokutu na místě nezaplacenou (§ 92 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, „zákon o odpovědnosti za přestupky“) za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“), spáchaný v Brně na ulici Provazníková, a to za porušení § 4 písm. c) téhož zákona, z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 20 km za hodinu a více.
2. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje („správní orgán prvního stupně“) na základě vlastní kontrolní činnosti zjistilo, že ze strany Policie ČR došlo k chybné právní kvalifikaci přestupku. Žalobkyně totiž ve skutečnosti překročila nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 49 km za hodinu (na úseku omezeném nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km za hodinu jela po odečtu toleranční odchylky rychlostí 129 km za hodinu). Skutek tedy měl být správně kvalifikován jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f bod 2 zákona o silničním provozu, tj. za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km za hodinu a více.
3. Správní orgán prvního stupně proto vydal dne 24. 3. 2022 rozhodnutí č. j. KRPB-62276-6/ČJ-2022-0600DP-SLU, jímž ve zkráceném přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil pravomocné rozhodnutí Policie ČR ze dne 19. 3. 2022, neboť bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a věc tomuto orgánu vrátil. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 5. 2022, č. j. PPR-17883-2/ČJ-2022-990440, proti němuž se žalobkyně brání touto žalobou.
4. V době podání žaloby bylo o přestupku žalobkyně vedeno přestupkové řízení, zahájené oznámením Policie ČR o přestupku ze dne 13. 6. 2022. V tomto řízení byl Policií ČR vydán dne 29. 6. 2022 příkaz, jímž byla žalobkyni za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Proti příkazu podala žalobkyně včasný odpor.

II. Žaloba

5. Podle žalobkyně bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 94 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se v přezkumném řízení nedostatečně vypořádal s předpoklady, za kterých lze v přestupkovém řízení přistoupit ke zrušení pravomocného rozhodnutí (zde příkazu na místě).
6. Na podkladě vydání příkazu na místě byla žalobkyně v dobré víře, že postup policejního orgánu je v souladu se zákonem. Po vysvětlení skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 souhlasila s jeho spácháním i způsobem jeho vyřízení, resp. se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty a její výší a s vydáním příkazového bloku (§ 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Pro žalobkyni se jednalo o příznivější výsledek přestupkového řízení a i s ohledem na sankci (pokuta ve výši 2 500 Kč) s ním souhlasila.
7. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda újma, která zrušením příkazu na místě vznikla žalobkyni, není ve zjevném nepoměru k újmě, která by v případě ponechání příkazu na místě v platnosti vznikla veřejnému zájmu. Především bylo nutno zohlednit, že rozpor příkazu na místě s právními předpisy má původ výlučně v postupu policejního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2010, č. j. 6 As 36/2009-162, ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141). Žalobkyně k tomuto pochybení jakkoli nepřispěla. Žalovaný

se nezabýval ani proporcionality zásahu, tj. tím, jakým způsobem zrušení pravomocného rozhodnutí dopadne do právní jistoty žalobkyně nabyté v dobré víře, že vydání příkazu na místě bylo konečným rozhodnutím ve věci jejího přestupku.

8. Žalobkyně dále s odkazem na nálezn Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, upřesnila, že se žalovaný měl zabývat tím, a) z jakých důvodů k přijetí příkazu na místě došlo, b) jaké následky by jeho zrušení mělo pro žalobkyni, c) důvěrou žalobkyně v zákonnost rozhodnutí, a d) podílem žalobkyně na důvodech nezákonnosti. Pokud by to žalovaný učinil, zjistil by, že veškerá hlediska vyznívají ve prospěch žalobkyně. Podle žalobkyně mělo být přezkumné řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu zastaveno.
9. Předmětem posouzení ze strany žalovaného měl být i možný rozpor s ústavním principem zákazu sebeobviňování (čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, „Listina“), který má svůj odraz v § 82 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle žalobkyně nelze po právní moci příkazu na místě z moci úřední zahájit přezkumné řízení, v němž by bylo možné příkaz na místě zrušit a věc postoupit k řízení správnímu orgánu.
10. Postup správního orgánu prvního stupně byl v rozporu se zákazem sebeobviňování. Žalobkyně podepsala příkazový blok, čímž vyslovila svůj souhlas se skutkovým stavem zjištěným policejním orgánem, který jednání žalobkyně kvalifikoval „pouze“ jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně tak byla v době vydání příkazu na místě v dobré víře, že policejní orgán její jednání kvalifikuje v souladu s právními předpisy. Podle žalobkyně se policejní orgán „vymámením“ doznání ke spáchání skutku pod záminkou mírnější právní kvalifikace snažil předejít zastavení přestupkového řízení pro důkazní nouzi.
11. Postup žalovaného tedy přímo zasahuje do ústavního práva žalobkyně zakazující sebeobviňování v trestním (přestupkovém) řízení, neboť vychází ze souhlasu žalobkyně se zjištěným skutkovým stavem věci a pro účely dalšího rozhodování o vině a trestu považuje skutkový děj za nesporný a prokázaný.
12. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a aby soud žalovaného zavázal právním názorem, že má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydané v přezkumném řízení zrušeno a přezkumné řízení zastaveno.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

13. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem. Nad rámec jeho odůvodnění doplnil, že po zrušení příkazu na místě bude přestupek žalobkyně vyřešen tak, jako by žalobkyně souhlas s projednáním na místě neudělila a blok nepodepsala. Přezkumné řízení slouží k nápravě nezákonností v postupu policejního orgánu a opravě eventuálních pochybení.
14. Žalobkyně se dopustila vážného ohrožení veřejného zájmu, a proto žalovaný neshledal důvody, pro které by měly zájmy žalobkyně předčíť zájmy společnosti. Předpoklady pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení tak byly splněny.
15. Za důvodnou žalovaný nepovažuje ani námitku porušení zákazu sebeobviňování. Přezkumné řízení a následné přestupkové řízení není postaveno na přiznání či nepřiznání viny. Správní orgán má nezpochybnitelné důkazy, které protiprávní jednání žalobkyně prokazují. Žalobkyně se pouze chce vyhnout odpovědnosti za závažné porušení zákona a z toho vyplývajícím důsledkům, nezpochybňuje věcnou správnost napadeného rozhodnutí.

16. Žalobkyně v replice setrvala na svém stanovisku. Zásah do dobré víry žalobkyně byl v napadeném rozhodnutí odůvodněn pouze tím, že dobrá víra žalobkyně nemůže zabránit nápravě nezákonného rozhodnutí. Argumentace „vyšší právní hodnotou“ není v konkrétním případě dostačující. Ani vyjádření žalovaného na vznesené žalobní námitky adekvátně nereaguje. Je zřejmé, že zrušení příkazu na místě a vydání nového rozhodnutí v přestupkovém řízení bude mít pro žalobkyni značně nepříznivé dopady.
17. Za absurdní pak žalobkyně považuje vyjádření žalovaného k zásadě zákazu sebeobviňování. Toto vyjádření je dokladem, jakým způsobem bude správní orgán na žalobkyni nahlížet (žalovaný *de facto* konstatoval vinu žalobkyně). Jedná se o porušení presumpce neviny, neboť dokazování v přestupkovém řízení dosud neproběhlo. Pokud by žalobkyně v minulosti souhlas se skutkem nevyslovila a příkazový blok by nepodepsala, byla by ve zcela jiné pozici.
18. Žalobkyně se rovněž ohradila proti nařčení ze zneužívání procesních prostředků obrany, neboť zpochybňuje věcnou správnost napadeného rozhodnutí a obranu svých práv provádí v souladu s čl. 36 Listiny.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51, § 76 odst. 1 s.ř.s.).
20. Žaloba je důvodná.
21. Předmětem sporu jsou předpoklady pro využití přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu v rámci správního trestání a jejich (ne)naplnění v projednávané věci. Přezkumné řízení je zvláštním prostředkem dozoru nadřízených správních orgánů, jehož účelem je zajistit dodržování zákonnosti. V tomto řízení *správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy* (§ 94 odst. 1 správního řádu). Jedná se o postup, který lze až na výjimky (§ 94 odst. 2 správního řádu) obecně uplatnit na všechny typy pravomocných rozhodnutí správních orgánů.
22. Pro řešení sporu však není obecná úprava správního řízení dostačující. Je totiž nutno zohlednit právní limity, jež orgánům státní moci nastavuje závazná právní úprava na úrovni mezinárodního práva. Tyto limity jsou dány tím, že i rozhodnutí o přestupku je rozhodnutím o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Rozhodnout o zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku a zahájit jiné řízení o trestním obvinění v téže věci je tak možné pouze při splnění podmínek vyplývajících z Úmluvy, která je součástí českého ústavního pořádku (srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01).
23. Při řízení o trestním obvinění se uplatňuje zásada *ne bis in idem* jako obecné pravidlo, že nikdo nesmí být stíhán nebo odsouzen pro stejný skutek (srov. pro trestné činy čl. 40 odst. 5 Listiny). Ta je zakotvena v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, podle něhož *„nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona trestního řádu tohoto státu“* (odstavec 1). Platí tedy, že pro totožný skutek, bez ohledu na jeho právní kvalifikaci, nelze

tutéž osobu postihnout ve vícero řízeních o trestním obvinění (srov. k tomu rozsudek velkého senátu ze dne 10. 2. 2009 ve věci *Zolothukin proti Rusku*, č. stížnosti 14939/03, a navazující výklad Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74). Osoba, která byla v řízení o trestním obvinění potrestána, by tak měla mít právní jistotu, že za stejný skutek nebude stíhána a potrestána opakovaně.

24. Výjimkou z této zásady je podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě „*obnova řízení podle zákona a trestního řádu příslušného státu, jestliže nové nebo nově odhalené skutečnosti nebo podstatná vada v předešlém řízení mohly ovlivnit rozhodnutí ve věci*“ (odstavec 2). Pojem „obnova řízení“ je zde třeba vykládat obecně jako situaci, kdy již jednou skončené řízení je znovu otevřeno. Nikoli jako specifický případ znovuotevření řízení v případě, že se objeví nové, dříve neznámé skutečnosti, jak to u nás pro obnovu řízení tradičně platí (viz Kmec, J. In Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech*. Komentář. 1. vydání. Praha : C.H.Beck, 2012, s. 1424). „Obnovou řízení“ je tedy pro účely výkladu citované výjimky i přezkumné řízení podle správního řádu (srov. rozsudek ESLP ze dne 3.10.2002 ve věci *Nikitin proti Rusku*, č. stížnosti 48154/99)
25. Vzhledem k tomu, že přezkumné řízení slouží pouze k nápravě právních vad, pro potřeby této věci je klíčový výklad pojmu „*podstatná vada*“ v předešlém řízení. Evropský soud pro lidská v rozsudku velkého senátu ze dne 8. 7. 2019 ve věci *Mihalache proti Rumunsku*, č. stížnosti 54012/10, vyložil, že pojem „podstatné vady“ naznačuje, že pouze *vážné porušení procesních pravidel, které hluboce narušuje integritu předcházejícího řízení, může být podkladem pro obnovu řízení v neprospěch obžalovaného*, pokud byl osvobozen nebo potrestán pro méně závažný trestný čin, než je stanoven v použitelném právu. Jako taková podstatná vada byl ze strany ESLP např. hodnocen postup, kdy soud nižšího stupně nerespektoval pokyny Nejvyššího soudu ve vztahu k vyšetřovacím opatřením, jež měla být provedena (rozsudek ESLP ze dne 27.7.2006 ve věci *Fadin proti Rusku*, stížnost č. 58079, bod 32). Oproti tomu *pouhé přehodnocení důkazů ve spise státním zástupcem nebo nadřízeným soudem by této podmínce nevyhovovalo* (body 132-133, cit. z překladu uveřejněného ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, dostupné např. v Aspi, ID JUD442259CZ).
26. Právní výklad, že předpoklady pro použití výjimky ze zákazu dvojího postihu pro tentýž skutek podle čl. 4 odst. 2 Protokolu č. 7 nesplňuje pouhé právní přehodnocení skutku orgánem vyššího stupně, byl potvrzen též v rozsudku ESLP ze dne 1. 3. 2022 ve věci *Stăvilă proti Rumunsku*, č. 23126/16, bod 93. Jak shrnul Krajský soud v Brně na podkladě odkazované judikatury ESLP již v rozsudku ze dne 7. 9. 2022, č. j. 41 A 32/2022-30, *pokud nejde o některou z výjimek předvídaných čl. 4 odst. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě, pak omyly či vady postupu státních orgánů mohou být na prospěch jen obviněnému*. Riziko jakékoli chyby, které se dopustí orgány vedoucí řízení o trestním obvinění, musí být nesený státem. Vady nelze napravit na úkor dotčené osoby. *Jinak by se právě na tohoto jednotlivce přeneslo břemeno důsledků vyplývajících z jakýchkoli nedostatků v postupu veřejné moci* (*Stăvilă proti Rumunsku*, cit. výše, body 97-98, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 5. 2007 ve věci *Radchikov proti Rusku*, č. 65582/01, body 48 a 50).
27. A jak potvrzuje rovněž trestněprávní doktrína, „(z)ásada *ne bis in idem* – zákaz dvojího souzení a potrestání za týž čin – skutek – ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a § 11 odst. 1 písm. j) (pozn. soudu – trestního řádu) brání též trestnímu stíhání a odsouzení toho, proti němuž dřívější přestupkové řízení o témž skutku (činu) trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu v blokovém řízení (...), neboť i v blokovém řízení, ač se nevydává písemné

rozhodnutí o spáchání přestupku a o uložení pokuty za něj, se rozhoduje o spáchání přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným. Takové rozhodnutí nabyvá i právní moci. Vyloučit ochranu proti novému procesu s ohledem na zásadu ne bis in idem přitom nemůže ani skutečnost, že příčinou prvního projednání skutku (činu) v blokovém přestupkovém řízení byla jeho nesprávná kvalifikace jako přestupku, ačkoli naplňoval znaky trestného činu (cit. z komentáře k § 11 Trestního řádu. In: Šámal, P. a kol. Trestní řád. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 207-208). K tomu je nutno podotknout, že blokové řízení upravené původně v § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., bylo zákonem o odpovědnosti za přestupky nahrazeno příkazním řízením, při kterém je vydáván příkaz na místě.

28. Podle § 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky může správní orgán příkazem na místě uložit pouze pokutu, *pokud nestačí domluva a obviněný nebo osoba jednající za obviněného souhlasí se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty a její výší a s vydáním příkazového bloku.* Příkazem na místě lze uložit pokutu nejvýše 10 000 Kč (mladistvému nejvýše 2 500 Kč, nejedná-li se o podnikající fyzickou osobu).
29. Podle § 92 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že je-li příkazem na místě ukládána pokuta, obdrží obviněný příkazový blok. *Podpisem příkazového bloku obviněným se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.* Pokud nemůže obviněný peněžitou povinnost splnit na místě splnit, vydá se mu příkazový blok na peněžitou povinnost na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení, o lhůtě splatnosti a o následcích nezaplacení.
30. V příkazovém bloku má být mj. uveden *popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání nebo v případě záruky za splnění povinnosti popis skutkových zjištění, dále právní kvalifikace skutku včetně formy zavinění a ustanovení právního předpisu, na jehož základě je povinnost ukládána, výše uložené pokuty nebo záruky za splnění povinnosti, jakož i poučení, že podpisem obviněného nebo osoby jednající za obviněného, který je právnickou nebo podnikající fyzickou osobou, se příkazový blok stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (§ 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).*
31. Lze tedy shrnout, že i k příkazu na místě je nutno přistupovat jako k rozhodnutí o trestním obvinění (ve smyslu čl. 6 Úmluvy). Toto rozhodnutí se stane pravomocným a vykonatelným (konečným) okamžikem podpisu příkazového bloku ze strany obviněného. Předpokladem pro zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu za účelem zrušení tohoto pravomocného rozhodnutí o přestupku a zahájení jiného řízení o trestním obvinění (lhostejno, zda řízení o přestupku či trestném činu) ve stejné věci *v neprospěch přestupce*, je proto zjištění, že předešlé řízení bylo stíženo *podstatnou vadou, která mohla ovlivnit rozhodnutí ve věci.* Takovou podstatnou vadou však *není* pouhé právní přehodnocení již zjištěných skutečností. Jinými slovy, pouze nesprávná právní kvalifikace přestupkového jednání, za něž byl přestupce již potrestán příkazem na místě, nemůže být důvodem pro zahájení a vedení přezkumného řízení.
32. Napadené rozhodnutí je s uvedeným předpokladem pro zahájení přezkumného řízení v rozporu. V posuzované věci šlo právě a pouze o nesprávnou právní kvalifikaci jednání žalobkyně ze strany Policie ČR. Žalobkyně byla v příkazním řízení potrestána pokutou ve výši 2 500 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Skutek, pro který byla žalobkyně potrestána, spočíval v tom, že jako řidička blíže specifikovaného motorového vozidla překročila v obci nejvyšší dovolenou rychlost, neboť

na úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km za hodinu jela po odečtení toleranční odchylky rychlostí 129 km za hodinu.

33. Přezkumné řízení bylo zahájeno z důvodu zjištění, že Policie ČR měla popsany skutek správně kvalifikovat jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, tj. jako provinění spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 40 km za hodinu a více. S tímto přestupkem se pojí i přísnější sankce. Zatímco za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 lze podle zákona o silničním provozu uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, a je-li ukládána příkazem na místě, pak jen do 2 500 Kč, přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 nelze projednat příkazem na místě, ukládá se za něj pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zároveň se za něj uloží zákaz činnosti na dobu od šesti měsíců do jednoho roku.
34. Správní orgány tedy zahájily a vedly přezkumné řízení, resp. rozhodnutí o přestupku ve formě příkazu na místě zrušily za účelem vedení jiného řízení o přestupku o tomtéž skutku, pouze na základě zjištění nesprávného právního hodnocení a potřeby jeho nápravy. Takový postup je však v rozporu s čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy, neboť v posuzované věci pro něj nebyly splněny podmínky, konkrétně podmínka existence „podstatné vady v předešlém řízení“. Nebyla tak na místě výjimka ze zásady *ne bis in idem* pro „obnovu“ pravomocně skončeného řízení o trestním obvinění.
35. Přestože žalobkyně založila svoje přesvědčení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí na poněkud odlišné argumentaci, soud je k vadě spočívající v porušení zásady *ne bis in idem* povinen přihlížet z moci úřední. Jedná se totiž o zásadu vyplývající z ústavního pořádku a nezohlednění této vady by bylo porušením Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS).
36. S ohledem na přijatý závěr již není nutné se podrobněji zabývat jednotlivými žalobními námitkami. Pro zahájení přezkumného řízení nebyly splněny předpoklady stanovené Úmluvou a správní orgány pochybily, pokud takové řízení zahájily. V posuzované věci bylo nutno se smířit s tím, že pochybení Policie ČR, které spočívalo v nesprávné právní kvalifikaci zjištěného skutku, jde za tímto orgánem, nikoli osobou, která byla již za spáchání tohoto skutku pravomocně potrestána. Nápravě zjištěného pochybení v tomto případě brání jedna ze základních zásad spravedlivého procesu, platná pro trestní obvinění (včetně přestupků).
37. Posouzení podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu, jejichž nenaplnění žalobkyně správními orgány vytýká, je tak pro řešení tohoto případu nerozhodné, stejně jako namítané porušení zákazu sebeobviňování.

V. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí o přestupku proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.]. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na zjištěnou vadu bude nutno přezkumné řízení zastavit.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby), tedy 6 200 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13

odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč. Podání repliky soud s ohledem na důvody, pro které napadené rozhodnutí zrušil, nepovažoval za úkon, pro který by byly náklady důvodně vynaloženy. Stejně tak nelze za důvodně vynaložený považovat ani náklad tvořený soudním poplatkem za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tento návrh byl zamítnut. Právní zástupce žalobkyně, který úkony činil, je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše žalobci přiznaných nákladů řízení tak činí 11 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen vyplatit ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 3. srpna 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D, v. r..
samosoudkyně